

KÖNYV-
TÁR

H B 8214/x

BAJTÁRSI

LEVÉL

1960. XIII. évf. 5-6. sz. levél. 35. oldal. Utrecht, 1960. V. 10.

KEDVES CSENDŐR BAJTÁRSAIM!

A MKCSBK. vezetését 1960. március 21-ével átvettem. Első kötelességemnek érzem, hogy kifejezzem mély tiszteletünket, hálánkat és köszönetünket igen nagyrabecsült Elődömnek, aki összefogott, összetartott és egy évtizeden át életkorát meghazudtoló tettekkészséggel, mérhetetlen szeretettel, tántorithatatlan magyar szellemben vezetett bennünket és megnemalkuvó önérzettel képviselte érdekeinket nagyon göröngyös emigrációs útunkon. Kivánom, áldja meg a Mindenható Ot hosszú, békés, nyugalmas öregkorral és engedje megérnie, hogy együtt térhessünk haza a mi édes Hazánkba!

Már ismertek engem részint személyesen, részint eddigi körleveleimből, írásaimból, mégis mostani elhatározásom küszöbén van még hozzátok néhány szavam, hogy tisztán álljak előttetek felfogásommal és követendő úttal. Valahányszor a köz érdekében cselekedni akartam, útmutatásért a történelemhez fordultam, mert a történelem az élet tanító mestere. Most is ezt teszem. Visszatekintek az ókorba. Látom azt a római ifjút, Mucius Scaevolát, amint a haza ellenségének büszkén vágja a szemébe: "Civis romanus sum...!" (Római polgár vagyok...!) És hogy mire képes a hazáért, bizonyítja azzal, hogy az ott lobogó oltártűz fölé tartja a karját és leégeti azt. Aztán olvasom az emléktáblát a Thermopyle-i szorosban, ahol Leonidas és hadserege hősi halált halt a haza védelmében: "Állj meg vándor és vidd hírud a spártaiaknak, megcselekedtük, amit megkövetelt a haza!" Megállok gondolatban a Delphi-i ógörög templom előtt, és olvasom a homlokzati felírást: "Gnothi se auton!" (Ismerd meg tenmagadat!) Végül visszatérek a mi szerencsétlen Hazánkba és ott tisztelgek az 1945-ös Magyar Csendőr Hősök dicső emléke előtt, akik a Budai Vár romjain életükkel és vérével pecsételték meg jelszavunkhoz való hűségüket. Hozzátok ezek nyomán inkább kérdéseket akarok intézni, mert az ógörög templom jósnőjének, a háromlábu széken ülő Pythiának, szinte hallom még halk szavait: "Ha összetartotok, megmaradtok; ha széthúztok, elvesztek a népek tengerében."

Első körlevelemben (1958. június 20. 4/1958. sz.) többek közt azt vallottam, hogy az emigrációs életün hoz simuló rugalmas vezetésnek vagyok a híve. Ehhez az elvhez tartozik, hogy szóljak a kritizálásról: Közéleti embernek el kell készülnie a kritikára és állania

is kell azt. A kritika jog és kötelesség azok részéről, akik eddig többet, jobbat tettek a közért és eredményesebb munkát végeztek, avagy többet, jobbat, eredményesebbet tudnak és akarnak is tenni. Ez az építő kritika. Véték a kritika azok részéről, akik rosszhiszeműen, a tények ismerete nélkül kritizálnak, a hákán is csomót keresnek, okvetetlenkednek, de eddig nem mutatták meg, hogy többet, jobbat tettek volna és arra sem vállalkoznak, hogy eredményesebb munkát végezzenek. Az ilyen kritika a romboló kritika. Kérdezem tehát: építeni akarunk-e, vagy rombolni?

Az első csoportbeli kritikát mindig örömmel és hálával fogadom. Bátran, nyiltan álljon előm, aki jobbat, szebbet tud és akar! Min-

den tehetségemet latba vetem, hogy azt megvalósítsam, sőt arra is azonnal kész vagyok, hogy a vezetést nyomban átadjam és a sikernek első sorban én fogok legjobban örülni. A vezetés nem lehet öncél, csak eszköz a cél érdekében!

Legalitás, illegalitás. Vannak csendőr csoportok, amelyek törvényesen, legalisan működnek, vannak aztán olyanok, amelyek még nem bírnak hatósági engedéllyel, tehát most illegálisan kénytelenek működni. Elvem az, hogy az emigrációs magyarságnak - így magának a csendőrségnek is - sorát magának kell irányítania saját érdekeinek megfelelően: törvényesen, vagy anélkül. Egy kedvező állam- vagy hatósági gesztust - mint amilyen a működés engedélyezése is - csak egymás javára szabad kihasználnunk, de sohase egymás ellen vagy egymás kárára: legkevésbé az összesség kárára!

Kérdezniem kell, mit vont le az első keresztények értékéből, hogy ők illegálisan, katakombákba imádkoztak az örök Szeretet hitének megvalósításáért? Avagy kérdezem, nem a katakombák épült-e fel az egész világ legnagyobb Erkölcsi Hatalmassága? Kérdezem, kik vállalnak nagyobb kockázatot, azok-e, akik hatósági engedélyt lobogtathatnak, vagy akik engedély nélkül - talán szintén katakombákban - imádkoznak és dolgoznak egy boldog magyar jövőért? A cél csak egy lehet mind a két táborban: dolgozni Hazánk, Népünk felszabadítása és Testületünk átmentése érdekében!

Határtalan örömmel üdvözöltem a hatósági engedélyeket; hittem, bíztam abban, hogy az ilyen csoportok - helyzeti energiájuknál fogva - többet tesznek az összetartás érdekében, és segítő bázisai lesznek a többi, engedéllyel még nem rendelkező csoportoknak vagy ezek elesett tagjainak! Hitem, sajnos, eddig nem vált valóra, de nem vesztettem el. Lehet, hogy még kevés volt az idő a jószándékok megvalósítására. Szentül hiszem, hogy az összetartozandóság szelleme él és nem külön úton való járás, nem a széthúzás és a másik tábor leértékelése, hanem ellenkezőleg annak megvédése, segítése, felcsemelése lesz eme jó és magasztos szellem gyümölcse. Várom tehát szeretettel ezeket a csoportokat a készségük, hogy résztvesznek a vezetésben és résztkérnek maguknak a közös munkából!

Az emigrációs életben alig van egyesület, testület, ahol fel ne ütné a fejét a magyarság-tudat legnagyobb ellensége: a közöny. Sajnos, mi sem vagyunk mentesek attól! Nem kívánom felsorolni állításom bizonyítékait, hinni szeretném, hogy ezeket lassan belepíti az idők pora; inkább idézem két Bajtársunk szavait, amelyek sokaknak adhatnak jó példát követendő magatartásukra: "Családi körülményeim miatt alig hiszem, hogy élni fogok a hazatérés lehetőségével" - mondotta az egyik - "de azért sohase fogom elfelejteni csendőr mivoltomat, arra halálom órájáig büszke leszek, és szolgálom a Testület javát erkölcsileg, anyagilag legjobb tehetségem szerint". Meglátogattam másik vagyonos Bajtársunkat, aki éppen új házat szentelt. Meghatódottan tapasztaltam, hogy Felcségének nem az volt az első dolga, hogy az új, szép hajlékot részleteiben megmutogassa, hanem az ebédlő asztalról felvett és büszkén felém nyújtott egy csendőrtollförgőt és egy fényképet, ahol az ura egy csendőr szakaszban bevonult a felszabadított Felvidékra. Mellette álló férje csendesen, de csillag szemekkel megjegyezte: "Mindenem, amivel Isten megajándékozott, egykori csendőréletemnek köszönhetem!"

Kérdezem ok-e arra új hazánkban való életünk körülménye, új életünk sikere vagy sikertelensége, hogy hátat fordítsunk annak a Testületnek, amire mindig büszkék voltunk és ma is büszkének lehetünk? Aki mégis ezt teszi, az hátat fordít magyarságának is. Társadalomban élünk, mindenféle foglalkozású ember keresi a hasonéltű emberek társaságát; alig hiszem, hogy a magyar csendőr ne érezné magát legjobban a magyar csendőrök között, együtt a régi Bajtársakkal, a régi emlékekkel! Ugyan hol élhetné ki magát legjobban és legszebben az ő magyarsága? El tehát Kedves Bajtársaim, a nem magyarhoz és nem magyar csendőrhöz illő közönyt! Váltsa fel ezt az összetartás! Ha nem így lesz, beteljesül rajtunk Pythia jóslata: "Ha összetartatok, megmaradtok, ha széthútok, elvesztek a népek tengerében."

Kérdéseket adtam fel Nektek, Kedves Bajtársaim. Vizsgáljátok meg most már önmagatokat, vajjon tudjátok-e olyan bátran és büszkén a világ, különösen ellenségeink szemébe vágni a szépet, mint Mucius Scaevola: "Magyar csendőr vagyok!?" Megüzenhetitek-e otthoni magyar vércinknek együtt a spártaiakkal: "Megcselekedtük, amit megkövetelt a haza!?" Ki-

tartottatok-e magyarságotokban és csendőri mivoltotokban Hiven, Beccsülettel és Vitézül, mint Buda Vára Magyar Csendőr Leonidasai?

Ha minden kérdésemre megadtátok a helyes feleletet, nem nekem, hanem önmagatoknak, a saját lelkiismereteknek, forduljatok felém! Én felétek sietek, Kedves Bajtársaim, becsületes magyar- és csendőrlélekkel, keresem a többi, a közösségért dolgozni akaró magyar lelket, és egy boldog magyar jövőre gondolva kérlek, hívlak, várlak Benneteket a közös, a vállalt munkára,
Nyugaton 1960. április 17.

meleg bajtársi szeretettel:

v. KIRALY GYULA ezds.

a MKCSBK. Vezetője.

oooooooo

KAKASTOLLAS CSENDŐRSÉGÜNK...

Kakastollas csendőrségünk!
Szép Hazánkba visszatérünk!
Rabbilincsek, börtönrácsok,
Rab-nemzetünk vár reátok..!

Szép Hazánkra fel jön a nap!
Kakastollas csendőr-kalap.
Visszatér a dicsőségöd,
Eltűnik az ellenségöd...

Eltűnnek a sötét felhők!
Hosszú, véres, bús csendők.
Visszatér a gyönyörű nap,
Csendőr fején tollas-kalap!

Hármas halmunk ós-erdői.
Magyarország dús mezői.
Duna! Tisza! Dráva! Száva!
Nem lesz örökké megszállva!

Hajas István.

oooooooo

HŐSÖK NAPJÁRA.

"Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért" -mondotta Jézus...

A haza, a mi Édesanyánk, és aki érte áldozza fel életét: a legjobbat és legnagyobbat cselekszi.

Hősök napján mindenki együtt menetel gondolatban a nagy emelvényhez. Ott acélsisakokból lobogós láng tör az ég felé. Isten látja a mi hatalmas tömegünket és tudja, hogy amíg népünk a honfoglalástól kezdve igazi nemzetté válhatott, mennyi mindenben is ment keresztül.

A törökkel való emberfeletti viaskodás tartama alatt sok-sok jó dalia vált hőssé, de vértanuvá is! Mert időnk folyamán a politikai áramlatok olyan cselszöveget hoztak létre, amelyek a kiváló emberek nagyszámát követelték.

És a vértanúk, miközben utolsó imájukat mondták, bizton arra is gondoltak, hogy a nemzet majd nem felejtí el őket. Igazuk volt, mert "Hősök napján" még a névtelenek is a szívünkben élnek.

Hősök napja a legszentebb emlékezés ünnepe! Mindenkinnek van hőse, amit soha el nem feledhet.

Buda első és második ostroma és a szovjet süherc hordák mérhetetlen garázdálkodása sok ezret juttatott a vértanu halalba!

Hősök napján egy lépcsőzetbeli óriás emlékmű is áll előttünk. Olyan az, mintha az égbe nyúlna! Rajta milliónál több névnek a betűje csillog: szemkápráztató szívfájdítással. Egészen kicsinyek és nagyok, a legnehezebb harcban kitartott katonák, leányok, asszonyok és alsó osztályos tanulók, egytől-egyig mind ott vannak, és addig olvassuk a neveiket, míg egészen könnybe nem lábad a szemünk. Annyi bizonyos, hogy mindenki megtalálja a maga hőseit - a szíve tiszta érzése szerint.

Hősök napján - az emlékezés gyöngédségén keresztül - ismét erőhöz jutunk! Mert akkor sok minden jut az eszünkbe: A felbaráti

kötelességek egész láncolata, a közösségi önzetlen munkavállalás, de meg az a szükségesség is, hogy a szegény, elárvult hazát még jobban szeres-
sük!

Ha egymást és a hazát igazán megbecsüljük, akkor a jó csele-
kedeteink méginkább előbbre visznek bennünket!

A Hősök napja - az Isten nevében - összetartó erőt jelent min-
denkor!

oooooooo

Anonymous.

A SRÁCOK.

Azon a bizonyos októberi napon nyugtalan volt az egész osztály. Senki sem tudta az okát, valahogy a tanterem levegője volt telítve. Nem is lehetett azon csodálkozni, hiszen a történelem órát fizika követte, és azon éppen az elektromosság + és - sarkait hozta mind közelebb egymáshoz Tar tanár úr, míg azután a két sarokból cikázó villám-
lás szökött ki. E kísérlet bemutatása telítette az osztály levegőjét robbanásig elektromos szikrával? Lehetséges...

Az óra végét jelző csengetés alig hangzott el, és a tanár úr éppen csak elhagyta az osztályt, amikor a tanterem ajtaját szinte felszakítva rohant be a hetedikes Puskás Feri.

-Csend legyen fiúk- zihálta Puskát.

Az intézet legjobb futballistájának hangjára síri csend ül-
te meg az egyébként mindig hangoskodó sárga csőrüeket.

-Nyissátok ki az ablakokat- rendelkezett.

És az utcáról, a távolból hangfoszlány szűrődött be: ... Mind-
nyájunak el kell menni...

A fiúk meglepődve szívták magukba a hangfoszlányokat.

-Mi van Feri?- ... éljen a magyar szabadság, éljen a Haza...

-Nem tudjátok? Kitört a Szabadságharc. A szegedi, majd a pes-
ti egyetemisták az ország szabadságát követelik, valamint az orosz erők
azonnali eltávozását is. A sok pesti gyár munkássága velük tüntet az
utcán. Ellenük csak az ÁVO-sok léptek fel, de azokat elsöpörték a tün-
tetők. Az országot megszálló orosz erőket le fogjuk küzdeni, mi fiata-
lok. A városban máris megalakult önkéntesekből a védelmi keret. A pes-
tiek rádióban hívtak fel minden magyart a csatlakozásra, az ellenállásra.
A harcra fegyver rendelkezésre áll.-

-.-

Másnap azután hiába várta órára Tar tanár úr a diákjait...

A városi védelmi keret irodája előtt tolongtak a diákok.

Nem számított ki hány éves, mind ki akarta venni részét a szabadság ki-
vívásából, méltók akartak lenni apáikhoz...

Hány volt közöttük, aki a puskát sem bírta volna el. A gép-
pisztoly, kézigránát kezeléséhez a szaktudáson felül még gyakorlat is
szükséges; sem erre, sem arra idő nincs.

Tar tanár úr, az ötödikesek osztályfőnöke, felkeresi diákjait,
s a benzines üveg kezelésére a helyszínen oktatja ki a nebulókat, ami
a tanári gondoskodással összefügg, mindig és mindenütt ott és arra ok-
tatni, ami éppen előttük ismeretlen... Hogy katona is volt... Ki nem
volt az?...

És a kis nebulók indulnak is már. Senki sem ad parancsot,
rendelkezést részükre. A gyermeki kíváncsiság, mint mágnes a vasat, von-
za őket oda, ahol orosz páncélost vélnek, vagy látnak. Könnyűig dugják
kezüket a nadrágzsebbe, és valahol a pókhálószerű, vékony felső kabát-
kájuk egyik zsebében lapul a benzines üveg... Ők csak fegyvertelen bá-
mulói a pokoli színjátéknak, míg idősebb diaktársaik fegyverrel a kezük-
ben küzdenek azok ellen, akik nem voltak vannak...

-Láttad Zolit? Én láttam, amint egy orosz páncélos a kapujuk
előtt elhaladt, ő kiszaladt és benzines üvegét a páncélosra dobta. A
másik percben már égett is az egész páncélos.-

-Én Karcsit láttam. A járdaszélen feküdt mosolygó arccal.
Más sérülés nem volt rajta látható, csak a szája közepéből keskeny kis
vércsík szivárgott.-

-.-

És amikor három hét múlva újból a tanteremben ültek a gye-
rekek, a padok egymarmada üresen maradt. Ki tudná megmondani kivel, mi
történt? Hiába érdeklődtek a hiányzók szüleinél. Ők csak annyi felvi-

./.

lágositást tudtak adni, hogy azokban a bizonyos napokban fiúk kiment az utcára, és azóta nem jött haza.

Tar tanár urat utóljára a Korvin mozi környékén látták, ott nézgelődött, azóta nyoma veszett.

Csend űlt az osztály megmaradottainak ajkán. Nem volt hangoskodás, nem akarta egyik a másikat hőstetteivel túllicitálni. Mindenki megtette a kötelességét korához, erejéhez mérten, sőt azon túl. Meg nem is volt tanácsos egyáltalán arról beszélni, ki, mivel, kikkel, mit és hogyan tett. Bár a dicsőségesen elbukott szabadságharcot csak a túlsúlyban levő, korszerűen felfegyverzett idegen erő taposta el, és a győzők erejére támaszkodó új kormányzat mindenkinek büntetlenséget, megbocsájtást hirdetett, mégis tanácsosabb volt hallgatni az egyéni szereplésekről. Többé nem esett szó a szabadságharcról...

Igy érkezett el a karácsony, majd utána lassanként tavaszodni kezdett, amikor megint csak túlfűtött lett a levegő az osztályban. Ezuttal nem penderedett be Puszkás Feri. A fiúk mégis ösztönszerűen éreztek valami nyugtalanítót. És egy napon a rendőrség emberei megjelentek a tanteremben. Ki tudná mi alapon, kinek a tájékoztatása után, de az ötödikesek egy részét elvitték, kikérdezni őket a Gyűjtőbe.

Ezeket a 14-15 éves kis kamaszokat csak a fogház kapujáig kezelték őreik gyermekként. Ahogy a nagy kapu bezárult mögöttük, éppen olyan bűnösök voltak, mint azok, akik már évek óta hervadoznak a négy fal között. Nagyrésztük politikai fogoly, kevesebb a közönséges bűncselekmény miatt oda beszállított. És mert gyermekekről volt szó, azon a címen, hogy kis helyen is elférnek, az amugy is túlszűfolt cellákba osztották el őket. Idővel kikérdezésükre is sor került. Ki, hol, mit tett? A legtöbbjük csak gyermeki bámulója volt az eseményeknek, de ez is elég ok volt arra, hogy továbbra is ott tartsák. Kevés akadt közöttük "benzines". De ha ilyen volt is, azt az illető, meg társai is bölcsen elhallgatták. Konkrét bizonyíték egyáltalán nem volt ellenük. Ki tudná azt bizonyítani, hogy közülük valaki résztvett tevőlegesen?... Gyerek meg, mint néző, ezer is akadt.

Az idősebb rabtársak atyai szeretettel vették oltalmukba a gyerekeket. Minden okuk meg volt arra. A cellákba ezek hoztak melegséget, ezek adtak napsugarat a fénytől is eltiltottaknak, még itt is gyermeteg turpisságuk sok derűt varázsolt a mosolyt már régen elfelejtettek arcára. És volt kikről atyáilag gondoskodni is. E gondoskodás mi másban nyilvánulhatott meg ott, ahol senkinek semmi je nem volt, mint abban, ha itt-ott kissé több élelmet tudtak nyújtani a sajátjukból a mindig éheseknek, amely bár igen szűkös volt, de mégis gyakran győzött a szeretet.

És erre a szeretetre a fiúk érdeemesek is voltak. Ők ott is mindig, mindenre készek voltak, hogy az idősebbek helyett elvégezzenek egy és más munkát. Megszerették magukat bátor kiállásukkal, nyíltságukkal, szolgálatkészségükkel.

Kissé sokáig húzódtott már fogvatartásuk ítélet nélkül. Az idősebbek tréfálkozva említették a fiúk által nem ismert, a szokásból már régen kiment "deres"-t.

-Hogy mi a deres? Na majd megtudjátok. Az lesz a Ti büntetésük. A deres egy olyan pad, amelyre hasmánt kell ráfeküdni, és a 25-t nádpálcával, olvasatlanul mértezi ki egy szálás, erős ember a legpuhább testrészetekre.-

-Tehát olyasféle, mint mikor Édesanyám a konyhaszékre fektetve elnadrágolt a kezébe akadt valami alkalmatossággal, amiért megbíáltam a kis hugom haját.-

-Hát hasonló ehhez.-

-Ha hasonló, majd hasonlóan védekezem is ellene. Ki lesz párnázva jó előre a nemes, puha testrésze.-

Ilyen és hasonló tréfálkozások is előfordultak, amelyeken kissé felderültek a cella tagjai.

A mélyebben gondolkozók, a messzibre nézők csak kényszeredetten mosolyogtak a tréfálkozásokon. A magyar törvények alapján ugyan is nem lett volna szabad a gyerekeket ide sem hozni, idősebbekkel egy cellába zárni stb. Mit terveznek velük? Erre azután sem önmaguknak nem tudtak feleletet adni, sem a hasonló tudásuakkal folytatott vitat-

kozásaik eredményre nem vezettek... Egy ilyen jogi vitatkozás alkalmával Péter bá', az öreg kulák, is közbe szólt.

-En ugyan nem tanultam jogot, az az ügyvédek kenyere volt, abból éltek, mint mi a szántás-vetésből. Én csak a paraszti eszemet veszem elő, amely azt diktálja, ezeket a gyerekeket is éppen úgy felakasztják, mint minket. Kit előbb, kit utóbb, hacsak közben nem jelentkeznek érte a csontkezü kaszás.-

Öten is támadtak egyszerre Péter bá'-ra, régi jogászok.

-Hogyan gondol erre Péter? A magyar törvények ilyen nem engednek meg.-

-Ez lehet, de van ma magyar törvény? Azt teszik, ami nekik tetszik. Ha törvény volna, én sem, meg maguk sem ülnének itt.-

A kijelentés, bár sem jogilag, sem másként nem volt megindokolva, valahogyan mégis gondolkodóba ejtette a jogászokat, és további vita helyett mindegyik gondolataiba süllyedt.

-Béla bácsi, szólt a volt ügyvédhez Palkó, a kis srác.-Mielőtt felakasztják az embert, beszélhet a kis hugával? Meggyónhatik-e?-

-Gyónhatsz is Palkó, meg a kis húgoddal is beszélhetsz. De miért éppen a kis húgoddal, és miért nem az Édesanyáddal akarsz beszélni?-

-A kis húgomtól bocsánatot akarok kérni, amiért a haját oly sokszor meghuzigáltam. Édesanyámnak meg nem akarok több szomorúságot okozni. A haláltól nem félek, akkor sem féltem, amikor Tar tanár úr megmutatta, hogyan kell a benzines üveget az orosz páncélosra dobni. Dobtam is, ki is égett.-

-Palkó, odáig nem jutunk...Pár hét után mégis csak elengednek Benneteket.-

És Béla bácsi könnyek között ölelte magához Palkót, a kis hőst, és oly szeretettel simogatta a kócos buksi fejét, mintha édes gyermeke lenne az agglegény ügyvédnek.

A homokóra kérlelhetetlenül mérte az időt. A heteket hónapok követték, azokat leváltották az évek. Sem a jogászok, sem mások nem tudtak a legkisebb mértékben sem elfogadható érveket találni ezeknek a sárga csőrű gyerekeknek a fogvatartására.

Az egyszerű paraszti gondolkodású Péter bá'-nak lett igazza, csak arra vártak, hogy 18 évesek legyenek...

oooooooo

HAMILTONI ÜNNEPÉLY A TRIANONI GYÁSZEK KERETÉBEN.

Hamiltoni csoportunk, a trianoni gyászév keretében, az 1947. február 10-én, Párisban, Magyarország hátrányára kötött második super békeszerződés évfordulója alkalmával, 1960. február 14-én gyászünnepélyt rendezett.

Az emlékbeszédet tartó D.L.szds.bajtársunk a következőket mondotta a bevezető részben:

" Az ezeréves Magyarország északi részén, a Kárpátok ölében, a Szepesség hegyei, dombjai, fenyőerdői és bükkösei között az egyik szepességi község evangélikus papjának, Kozlay Kálmánnak vendégeként egy fiatal szerzetes tanár nyaralt. Nevét akkor még alig ismerték, de később -a két háború közötti időszakban- a jelenkori magyar múltjának egyik legnagyobbikává emelkedett. A fiatal szerzetes tanárt Mécs Lászlónak hívták. 1920. június hava volt, alig két héttel a Hazánkat megcsónlító trianoni békeszerződés után. Reggeli sétája alatt a sebcsen rohanó Poprád folyó partján elmélkedett. Ez a folyó egyike azoknak a kevés vizeknek, melyek hűtlenül elhagyják a Magyar Hazát és Lengyelország felé rohannak. Testi szemével a Poprád futó vizét látta, lelkiismereti elött azonban azok a magyar tömegek állottak, akik az országcsónkítás folytán kivándorolni kényszerültek. A megszállott területek magyarsága saját ezeréves Hazájában másodosztályú polgárrá süllyed. Az emigrációs tömegek elindultak Amerika gyárai és szénbányái, Canada farmjai és erdői, Délamerika gyapott ültetvényei felé. Ezek sorsára gondolva így elmélkedik versében: "Lengyelbe fut a Poprád folyása, mennyi Poprád fut ma idegen világba."

Azóta kerek négy évtized múlt el. Ez évben a trianoni békeszerződés 40.esztendejébe jutottunk. Az 1945-ös és az 1956-os magyar

nemzeti tragédiák után a jelképes Poprád egy hatalmas emigrációs tengerre dagadt. A magyar szorgalom, becsület és a munka a befogadó országok tényezőivé tette az emigrációt. Odahaza a Nemzet a kommunista terrorgépezet és az orosz szuronyok árnyékában élet-halálharcát vívja. Némaságra kényszerített, s így a trianoni békediktátumról való megemlékezés is a magyar emigráció vállain nyugszik.

Testvéreim! A magyar emigráció összességének ezirányú kötelességeire gondolva, Lincoln Ábrahámnak, az amerikai polgárháború elnökének egyik mondását kell idéznem: "The past is the cause of the future". Ez értelemszerűen magyarra fordítva körülbelül ennyit jelent: A jelenért a múlt és a jövőért a jelen felelős. Ezek a szavak kötelességet rónak a magyar emigrációra is, s az elnyomott Nemzet helyett a mi szavunkat kell, hogy hallja úgy az egész emigráció, mint az egész szabad világ.

Majd térképen ismerteti az osztrák-magyar monarchia, illetve Hazánk geopolitikai helyzetét, felvázolva és pontosan felsorolva, hogy mit veszítettünk területben és lélekszámban az említett szerződés, ránk kényszerítésével. Elvesztettük területünk 71.4%-át, 252.338 km²-t, lakosságunk 63.5%-át, 13,271.370 lelket. A magyar nemzeti vagyon kb. 30 milliárd arany pengővel hárosított meg.

"A két világháború közötti magyar kormányok mindent megtettek, hogy az előbb vázolt szerencsétlen helyzetben területi változtatásokat eszközöljenek. A nyugati hatalmak kisantant politikája miatt minden magyar törekvés és közeledés kudarcot vallott. Ez volt az oka annak, hogy a magyar külpolitikát bele kényszerítették a feltörő német és olasz erők karjaiba. Ez a politika területi gyarapodásokat is eredményezett. Visszakaptuk 1938. novemberében a csehek által megszállott Felvidék déli részét, majd 1939. márciusában, Csehszlovákia megszűnése után, csapataink fegyverrel szerezték vissza Kárpátalját. Bezárták ezzel a Kárpát vonulat legkeskenyebb kapuját a fenyegető orosz előretörés előtt. Németország és Olaszország 1940.-ben Bécsben történt döntése alapján Észak-Erdély került vissza. Végül pedig a német-jugoszláv háború kitörésekor, Jugoszlávia megszűnése után, 1941. április havában történelmi jogon és a veszélyeztetett ottani véreink megvédésére csapataink megszállták a Bácskát, a Duna-Dráva háromszöget és Muraközt.

A II. háború elvesztése után Hazánk egészben orosz megszállás alá került. Nyugat-nemtörődömsége és rosszakarata miatt - évezredek Bástyáját orosz hatalmi körzetbe utalta. Egy ezer esztendőszabadság-szerető nemzetet adott át az ázsiai vörös bosszúnak. Ezzel megkezdődött az ezer éves magyar történelem legvéresebb stációja.

A magyar köztársaság kezdeti éveiben kifelé, a világ részére demokráciát játszott. A legfelsőbb közjogi méltóságokban magyarok ültek. Ezek azonban csak kirakati bábuk voltak. Valóságban a hatalmat Rákosi és vörös pribékjei gyakorolták, akik kizárólagosan az orosz vörös hadsereg szuronyaira támaszkodtak. Hiszen az 1945-ös, viszonylagosan tiszta választáson, a polgári pártok abszolút győzelmet arattak a marxista pártok felett.

Odahaza a közvéleményt orosz utasításra a sajtó már 1945. telétől próbálta meggyőzni, hogy a megkötendő békében nem számíthatunk a trianoni igazságtalanságok orvoslására. Ujságcikkek, rádió s egyéb előadásokon mind azt hangoztatták: "Mi magyarok boldogak lehetünk, ha megmaradunk a trianoni határok között s nem büntetnek külön területcsonkítással azért, mert végsőkéig mi tartottunk ki a hitleri Németország oldalán." A vezérszólamot ebben az önbecsmérlő propaganda hadjáratban a kommunista párt főideológusa, Révai József vitte. Melléje sorakoztak: Losonczy Géza, Horváth Zoltán, Hámori László és Ortutay Gyula. Ez utóbbi volt a rádió igazgatója akkor, amikor egy hangjátékban a főszereplő kijelentette: "...mi szolgáltuk ki leghűségesebben Hitlert, mi követtük el a legtöbb bűnt a demokráciák ellen, arra sem vagyunk méltók, hogy létezzünk..."

Ilyen körülmények között jött létre 1947. február 10-én a párisi békeszerződés, mely visszaszorította Hazánkat a trianoni határok közé, sőt azon felül 4 falut még a csehekhez csatoltak Pozsonytól délre, Pozsonyligetnél még nagyobb hídfelet adva a nagy szláv terjeszkedésnek szin magyar területen.

Igy lett a párisi béke a magyar Kálvária járás legkeserve-
sebb állomása: a super Trianon!"

Ezután érintette a nemzetiségi kérdést, s a Csehszlovák köz-
társaság létesítését, mint Benes és Masaryk valóságot elferdítő, nyugati
szalonokban folytatott propagandájuknak eredményét, és nagyhatású és mély
benyomást keltő beszédét a következőkkel fejezte be:

"A magyar emigráció munkája csak akkor válhat termékeny, ha
hogya az emigráció megérti az idők szavát. Közös munkával, közös célért
valóban szent akarattal kell küzdenünk népünk felszabadításáért és Ha-
zánkat ért igazságtalanságok megszüntetéséért. Nem szabad várunk azt
másoktól, mint szerencse díjat. Ellenkező esetben az elmondottak csak
falra hányt borsók lesznek, avagy a pusztába kiáltó szavak maradnak.
Csak ha megszívlaljuk és magunkévá is tesszük az elmondottakat, csakis
akkor imádkozhatjuk hívő lélekkel, reménnyel és bizalommal Papváry Ele-
mérné gyönyörű költeményét, a Magyar Nemzeti Imádságot:

Hiszek egy Istenben,
Hiszek egy Hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország Feltámadásában

Ámen.

oooooooo

A KAUCIÓ KAMATOS KAMATJA.

Antal még egyszer jól átböngészte az Eltávozási Engedély-t,
s kissé önérzetesen kopogtatott az Őrsiroda ajtaján. De alig csukódott
az ajtó utána, már újból nyílt, és Antal boldogan hagyta maga után a he-
lyiséget. Akik ismerik az eltávozások rejtelmét, azok részére nem je-
lent újat Antalunk boldogsága, mert kevés híján valamennyien részesül-
tünk hasonló örömben. Antal még abban sem volt kivétel, hogy az a bizo-
nyos, nagyháló, melyet úgy hívnak, hogy szerelem, őt is rabjává ejtette. A
szerelmes embernek pedig - jól tudjuk - még a napok is éveknél tünnek.
Igy nem csoda, ha egy hónap leforgása után bajtársunk arcára örömpirt
festett a közeli viszontlátás reménye.

A többi bajtársak nagy igyekezettel szorgoskodtak a közös-
asztal körül, de amikor Antal visszatért, egy pillanatra megállt a mun-
ka és kitört az egyetemes derű. Tudta, hogy ő a kitüntetett, de nem vet-
te zokón, hiszen alig egy héttel előbb ő is tagja volt a derülő együt-
tesnek. Mert úgy van az, hogy mindenki titkolja, tagadja a szerelmet, de
a végén itt is, ott is zörögni kezd a haraszt, és többé nem titok a ti-
tok még ha százan esküsznek is hamisan.

Abból meg már sok földi halandónak származott hosszú, nyugta-
lan éjszakája, hogy a nagy találkozó előtt nyugalomra kellett térnie.
Nyugalom?... Szörnyűség és borzalom! Kin és gyötrelme az éjszakájuk a
reggelt váró szerelmes lelkeknek. Ilyen érzések közepette álmatlankodott
Antal is az ágyában, arról nem is szólva, miszerint a másnapot elejétől
végig és vissza percnyi pontossággal vagy tiszter eltervezte, legnagyobb
gonddal a találkozó pillanatát, mert az lesz a nap vezérfonala.

A nesztelen, sötét szobában riasztóan hatott az óra berregé-
se. Antal rettenve ugrott ki az ágyból, de mintha fejbe kőintották vol-
na, megtántorodott. Önkénytelenül kapott a fejéhez, melyben - úgy érezte -
egy egész kovácműhely zakatol. A fáradtság birokra kelt ágyának von-
zó erejével, szíve sugallatával, és csak az órára vetett pillantása sza-
bott határt e küzdelemnek. Sietve öltözködött, s percek bclül megelé-
gedetten állapította meg, hogy a vasutállomásra való kiérkezési időből
egy percnyi sem hiányzott. Amilyen kellemetlen volt az ébredés, éppen
olyan öröm és boldogság kísérte ki az Őrs kapuján.

Szép Őszi virradat erősödött a láthatár peremén, mely ma-
gában gyógyír a szerelem hevében lángoló szívekre. Még csak az udva-
rokban ébredt az élet. Az utcák néptelensége segítette, hogy a nagy pil-
lanat előtt még egyszer sorba szedje gondolatait. Azt oly mély érzéssel
végezte, hogy az állat-világ reggeli lármáját sem hallotta. Csak a fa-
lúvégi keresztnél zöklent vissza a mindennapi életbe, amelyre a felkelő
nap ontotta éltető sugarait. Csak rövid mozdulattal tisztelte az Urat,
ámde a tovasuhanó szellő mintha erre várt volna, úgy suhintotta arcon,
hogy a két tekintet egybeolvadt. -Tudom Uram!- nézett bankódban a fe-
születre, -de én?... Én csak egy vagyok, egy porszem a sok millió közt.

-S Te tudod legjobban: a Belőled áradó szeretet vezérel most is. Béke velünk!- Ezután képzeletben már a kiskapun zörgetett, miközben tekintete végig siklott a határon.

-Jól látok?- szegezte tekintetét messze előre egy embernek vélt mozgó alak felé. -Jól, jól, jókor kezdte... Sietős neki is-... és egyéb hijján figyelte az alakot, mialatt a távolság egyre szűkült közöttük.

-Ah, mégcsak nem is férfi- adott kifejezést a meglepetésének; -a Boris, a Szorgos Boris- magyarázta magának. Mint mindenki a faluban, ő is tudta, hogy Boris még iskolás sem volt, amikor az árvaság keserű kenyérébe bele kóstolt. A nagynénje fogadta örökbe, akit a kis gazdasága mellett még megáldott a Teremtő 3 aprósággal. Már gyermekként komoly munkára kényszerült, hol a nagynénje, hol a sógorbátyja mellett. Időről- időre vérévé vált a munka és abban alig ismert határt. A nagy szorgalma jutalmául kapta a Szorgos mellénevet. Ezalkalommal is buzgón és ügyes kézmozdulatokkal kötözte kérébe a levágott tengeriszárat, és még arra sem szakított időt, hogy széjjel nézzen maga körül. Az egyedüllét sem csorbitotta kedvét, hiszen nem először történt ez vele.

Antalból szálanommal tört ki a sóhaj: "Oh, te szegény nyomorult!" De mint aki gondolkozni kényszerül, gyors mozdulattal cigarettára gyújtott, és az első füstfelhő után nyugtatban adott igazat magának. Mert ugy igaz, sietett a magyarázattal, hogy egy ilyen nehéz, durva munkát végző női teremtés elveszti azt, amire a földön hívatott. A finomság, a gyengédség elhervad bennük, és a durvaság üt tanyát. Nincs igazad Szorgos Boris -tekintett felé- ha büszkén is viseled a melléknevedet. Mentségedre azonban nagy az ok: árva vagy és szegény. De legalább ne törnéd magad. A kényelmesebb munkátem még hagyna benned valamit abból, amire születted.-

-Teremtőm, mennyivel másabb, vonzóbb, szeretetreméltóbb, bájosabb ő! Talán csak most fogyassza puha párnák között az anyai szeretet melegével felszolgált haboskávét, miközben csupa gyengédség, rajongás veszi körül. Ilyen légkör sclymessé varázsolja még a keménynek induló női szíveket is, mert csak az anyai szerető gyengédség építhet kellemesen vonzó családi tűzhelyet. Aki után opokodok, ő az igazi... A keze nem durva, nem kerges, mint talán a tied, és a bokája körül sem szánt véres barázdát a szederinda. De, te csak szorgoskodj Boriska, mert mit is tehetnél egyebet?-

Legyintett kezével, mintha elhessegetni akarná e témát. Így esett pillantása a közeli patak partján húzódbó és teljes diszükben pompázó szomorúfűzekre. A földigérő vékonyka, karcsu ágak feledhetetlen látványt nyújtottak. Gyönyörűek! -Tört elő Antalból az elismerés.- Sok szépet alkot a Teremtő, de részük van abban az embernek is. Hiszen ezeket a fákat is emberi erő formálta a tisztogatással és nyesegetéssel. Emberi kezek, melyek sokszor gazdagon eresek felül és gyűrődötten kergesek alul. Mégis szépet alkotnak. Szépet és jót, mert a kövezett út is azoknak a kezeknek a terméke, de a vasút, a vonat, a házak és minden, mi szép és jó!- Még alig fejezte be gondolatait, hirtelen megfordult és elérzékenyülve, őszinte sajnálkozással tekintett Szorgos Boris felé.

A felszökő napsugarak áttörték már a báránnyfelhőket és kezdetű párát lehelni a föld. A magasban pontocskák röpködtek és dallamos csicsergéssel rebegtek hálát az Urnak. Távoli kocsizörgés hallatszott, majd hirtelen erős, kettőzött fütty hasított bele a levegőbe. Antal úgy érezte, jég szakadt alatta, ...a vonat...- eszmélt a valóságra. Bár alig pár száz lépésre volt az állomástól, ahova a vonat rohamosan közeledett. Az órájától várt vigaszt, de abban is csalódott, mert az is a vonátnak mérte az igazságot, amely elindult a vasutállomásra. Célta- lanul, a csodában bízva folytatta mégis útját, és fáradtan rogyott az üres váróterem egyik kopottas padjára.

(Folytatjuk)

B.76.

oooooooo

VILÁGREKORDOKAT DÖNTÖGETŐ CSENDŐRÖK.

A trianoni béke után a honvédségtől átléptem a csendőrséghez. Ezzel gyerekkori vágyam, leghőbb vágyam végre beteljesedett. Próbaszolgálatom leteltével párhónapos iskolai beosztás után mindjárt szárnyparancsnok lettem a Dunántúlon. (Ez akkor járásparancsnokság névre hallgatott...) ./.

Még próbaszolgalatom idejében áttanulmányoztam a csendőrség fejlődését, hogy fel bírjam venni a lépést, s hivatásomnak meg bírjak felelni. Feladatával ugyanis tisztában voltam gyerekkorom óta.

Átlépésem időszakában rejtették el testületünket teljesen a belügyminiszter védőszárnyai alá. Pápiron. Mert katonai szervezettségünk lényegében megmaradt, sőt felduzzasztásával a csendőrség hadseregpotló intézmény is lett. S ennek köszönhettem első iskolai beosztásomat, ahol át kellett képeznem egy osztály őrsparancsnokait az akkori új honvédségi gyakorlati szabályzatra. (Az osztályt akkor vármegyei parancsnokság név illette meg.)

Nos, a hadseregpotló intézménységnek lettek némelyes következményei. A kerületi parancsnoki állásokat vezérkari tisztekkel behajtották az akkori honvédség betölteni. Ez a törekvés ugyan az óhajnál nem jutott előbbre, azonban a felügyelői tisztségre honvédségi táborkok kerültek. S ez a helyzet maradt is egy szomorú kivétellel 1944-ig.

A helyzet ilyenképpen alakulása ismét némelyes következményekkel járt. Egyik-másik újabb felügyelőnk valamelyes újabb követelményekkel lépett fel. (Bogara minden előjárónak volt. Nekem is bizonyára. Csak sajnos, alárendeltjeim bámulatosan el tudták titkolni előlem.)

Nos, kezdődött a klauzur-feladatokkal, folytatódott a sporttal... Tovább nem is megyek.

De a közbiztonsági szolgálat mégis ment tovább. Ment. Mert állottak az őrsök és fenntartották a lelkes csendőrök.

Sohase felejtsem, hogy mikor már tapasztaltabb szárnyparancsnok koromban egyszer a miniszteriumban köztisztületben álló néhai való jó Pinczés Zoltánunk elfogott s kiöntöttem neki abbéli keserveimet, hogy megint újabb figurák jönnek felülről, persze úgy " < jeltől-jelig > ", azal vigasztalt: "Nézd! A csendőri szolgálatnak három pillére van: az őrszálózat, a közgazdálkodás és a tömegrendszer. Ezekhez nem nyúl egyik magas állású úr sem soha. Amíg ezek fennállnak, a csendőrség csendőrség marad."

És ez a három pillér egyensúlyban tartott azután. Sokszor tisztelegtem nekik. De Pinczés Zoltánnak is...

Hát a rendeletek továbbra is jöttek " < jeltől-jelig > ", a jelentések mentek kerekdeden. Fogyott a papír. És én ezt a műveletet elkeresztelém, hogy "Menet helyben". De a csendőri szolgálat ment.

És most gyerünk csak vissza egy kicsit a sportkorszakhoz. Volt ott lovaglás, atlétika, vízbőlmentés stb.

Hogy a humort egy kicsit félretegyük: Kétségtelen, hogy megfelelően edzett testtel könnyebb olyan szolgálati kötelességeket teljesíteni, mint pl. futásnak eredt gyanúsítottat teljes felszereléssel utólni, fuldoklót kimenteni. Akkori felügyelőnk ezt is akarta elérni. De hogy rendszeres sportedzés nélkül is kézrekerített csendőr megugrottat, usznitadás nélkül is kimentett vízbenfuldoklót, mégpedig teljes járőr felszereléssel, az az edzettség a hivatástudatból, a csendőri lélekből, egyszóval a csendőr hivatottságából sarjad! E mellett pedig a testi edzés adta fölény tudata, a sportbeli teljesítmény célzata, bármennyire hasznos is, -bizony eltörpül. És hivatott csendőr negyedévszázados csendőrtiszti szolgálatom során volt egy néhány száz a kezem alatt. Hivatástudatot, ha kétségeim voltak, bizony jómagam is tőlük vettem át...

Na, de most visszatérek oda, amikor szárnyparancsnoki "járás"-i kísérleteimet megkezdém.

Befutnak az őrsjelentések. Rendezem. Az osztályparancsnoksághoz címzettek láttamozni kezdem. Sportjelentések. Jelentik, hogy névszerint melyik csendőr mennyit ért el magasugrásban, távfutásban, távugrásban, súlylökésben stb.

Egyik jelentésre hirtelen elfütyentem magamat. Lehetséges ez? Gimnázista koromban én is űztem atlétikát, sőt egy kerületi tornaversenyen díjat is nyertem. Tyú, a ragyogóját! Egyik csendőr a síkfutásból, másik a magasugrásból túlszárnyalta az én teljesítményeimet.

Elő a kerékpáromat, ki a külsőrsre, megfuttatom, megugrattatom a csendőröket. Az elképpedt őrsparancsnok nyilván gondolja, hogy az új parancsnokokkal ugyancsak bevásároltak. "Ez a sportot még ellenőrzi is!"

Persze kisül, hogy az én csúcsteljesítményeim az őrsön rendületlenül állanak. Talán a felét, ha elérték a jelentett eredményeknek.

Előveszem az űrsjelentést, elő az űrs apját, ki szorongatásomra előhúzza az osztályparancsnokság régebbi észrevételét, hogy: "Nem látok fejlődést!", és bevallja, hogy további észrevételeket elkerülendő, ő bizony havonta a teljesítményeket fejéenként 1-1 cm-rel megtoldá, hiszen a papír türelmes.

Ez az őszinteség határozottan megnyerte tetszésemet, mint mindig. Meg sem dorgáltam a derék embert.

Másnap a jelentésekkel személyesen beállítok az osztályparancsnoksághoz. Gazdám nevére hallgatja felháborodásomat. Előhúz egy világrekordokat tartalmazó táblázatot és egy űrsjelentést, amelyből kétségtelenül megállapíthatjuk, ez az űrs már a világrekordokat házilag és költségmentesen hónapokkal ezelőtt túlnyomóban és tökéletesen megdöntötte. (Na persze, ha egy buzgó űrsparancsnok a fejlődés mértékében a havi szerény 1 cm-rel nem elégszik meg.) Megnyugtató, hogy a felügyelőséghez az új világrekordok nem futnak be, hála a táblázatnak. Egyebekben a cső. fel. sporttisztje már barátságosan felhívta távbeszélőn a figyelmét, hogy hát túlozni azért nem szükséges, mert van ami a papírt is kihozhatja sodrából.

Megnyugodtam s visszagondoltam egy világháborús saját sportteljesítményemre, mellyel mint egy hadi létszámú szakasz parancsnoka alighanem futásban újabb világrekordot állíték fel jó magam is. Ugyanis egy elrendelt visszavonuláskor, amikor is egy jól megtermett muszka a letakart zászlósi aranyperlti kikandikáló részéből s több-hetes szakállamból nyilván valami magasrangu hadvezért vélt bennem felfedezhetni, és hihetetlen makacssággal elfogásomra törekedett, bizony az amugy is kitört pánikban -rohant ott baka, tiszt egyaránt- úgy elfutottam, hogy a kijelölt új állásba másodikként érkeztem. És csak azért másodikként, mert az első százados volt, s valahogyan előkerítette a lovát.

Hogy azután az új állásban pisztollyal kezünkben újabb beérkezett bajtársainkkal az egész visszaözönlő ezredet feltartottuk, futásbéli teljesítményeink felmérésére nem futotta az időből.

Ezzel végleg megnyugodtam...

És a közbiztonsági szolgálat ment!

oooooooo

Szikulusz.

A FÉL KENYÉRRŐL.

Szép, fél kenyéret láttam a napokban a tábor sok mindent elnyelő egyik személtládájában.

A kenyér frissen látszott és mintha segítségért kiáltott volna...

Leverten mentem a dolgom után, miközben sok minden jutott az eszembe.

Gaal Mózes félszázad előtti nagyon is kedvelt ifjusági regényére gondoltam. "Kenyer és becsület" a címe és visszaemlékezem, hogy a sokgyermekes Kőrnöci székelly orvos fiának Budapesten milyen emberfeletti módon kellett küzdenie a mindennapi kenyérért és azért, hogy lépezett orvos lehessen.

Minden szép regényen túl arra gondoltam, hogy idekinn az 1947-1949 közti években magam is sokat éheztem. Mert a kenyérjegy gyakran szükreszabott volt, vagy túl sok fizikai munka akadt, s akkor bizony nagyon vágyódtam némi többlet kenyér után. És ha hozzájuthattam az áhított kenyérhez, akkor nem zavart annak gyakran dohos, vagy sótlan volta, hanem arra gondoltam, hogy van az asztalomon Isten áldotta kenyér, amellyel végre éhségemet csillapíthatom...

Eszembe jutott egy tiszt barátom, ki egyszer azt mondta nekem, hogy amikor a kardbojtja már nem fénylett, hanem megkopott és így már nem lehetett a kardjának dísze, akkor azt elégette, hogy illetéktelen kezekbe kerülve az játékszer ne legyen.

Ezt a kenyeret is, ha már nem lehetett egy kopott asztalnak a dísze, hamár nem kerülhetett egy éhező család asztalára, el kellett volna égetni...

Ugyan ki dobhatta a szemétkébe? Biztosan olyan, aki nem ismeri

Ezuton köszönettel nyugtázzuk az Ön hozzájárulását a BL-re. közp. segélyalapra.

és így nem is becsüli az életet. Oh, hamar nem akarta valami szegényebbnek nyújtani, akkor adta volna oda falatonként valami hűséges kutyanak. Ilyet eleget találhatott volna a táborban.

A fél kenyértől -teljes felelőtlenséggel- olyan valaki vált meg, aki még kevesett szenvedett s ezért nem beszélgetett az Istennel!

Hiszek abban, hogy ez az esendő lélek is megtanul imádkozni -és akkor még a falátnyi kenyeret is megbecsüli!

v. Borcsiczky Imre.

oooooooo

KÖZLEMÉNYEK, HÍREK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Központi Vezetők címe: Rua John Harrison, 299-Lapa- SÃO PAULO. Brasil.

A trianoni békediktátum 40. évfordulóján, június 4-én emlékeztessük barátainkat, ismerőseinket arra a szörnyű igazságtalanságra, amely annak végrehajtásával Hazánkat és Nemzetünket érte! Egy ezer-éves nemzetet fosztottak meg életlehetőségitől, alapvető jogaitól és kergették annak 1947. február 10-én, Párisban történt megisméltésével teljes rabságba! Nincsen és nem is lesz valódi béke ezen igazságtalanságok jóvátétele nélkül, az azokat továbbra is túró és a kommunistákkal minden áron megalkuvásra törekvés által rabszolgasorsra jut a még szabad világ! Ne csak beszéljenek, hanem tegyenek is az istentelnek ellen a még szabad és Istenben hívő népek!

A németországi nyugdíj-igény érvényesítésével kapcsolatosan szükséges, hogy az 1944. évben rendszeresített karhatalmi pótdíjat mikor kelt és milyen számú rendelettel rendszeresítették? Beszámítható-e ez a nyugdíjba? Vonatkozó értesítést a szerkesztőség címére kérünk. A kért adatokat pótolhatja Bajtárs által eskű alatt kiállított nyilatkozat a szóbanforgó rendelet tartalmáról.

Bagoly András alhdgy. bajtársunkat szölyitotta el az Ur sorainkból. Március 18-án Kanadában halt el, szívszélhűdés következtében s az edmontoni temetőben helyezték örök nyugalomra. Feleségén és 4 gyermekén kívül számos Bajtárs, jó Barát kísérté utolsó útjára. A koporsóját és kocsikat vivő gyászkozikon kívül 32 gépkocsin követte a gyászkíséret. Koporsójának sírba való leeresztése előtt a magyar Himnusz énekeltek, s mint özvegye írja: "ha a sors már úgy hozta, hogy nem nyugodhat magyar földben, legalább a magyar Himnusz éneklése kísérté az idegen földbe!" Egyik főtörm. bajtárs, volt alárendeltje írja az elhunytól: "Ő volt a szatmárnémeti szárnynál utolsó szakpk-om, egyik legjobb előljáróm, a honatalanságban pedig jó barátom".

Az elszölyitott a hazátlanságban is hű maradt hivatásunkhoz, maradéktalanul megőrizte magyar lelkiségét. Közösségünk buzgó és áldozatkész tagja volt. Niváló Bajtársunk Isten veled! Legyen pihenésed az idegen földben olyan zavartalan, mint amilyen becsületes küzdelmekkel töltött életed! Hozzá tartozóinak a hatalmas Isten adjon változhatatlan akaratába való megnyugvást és mielőbb gyógyító írt nagy fájdalmukra!

Ugyancsak Kanadából kaptuk a másik szomorú hírt is, hogy Niagara Fallson április 23-án kísérték utolsó útjára Fövényesi Győző örm. bajtársat az ottani, valamint távolabbi vidékről is a végtisztességén résztvevő számos bajtárs, jó barát és ismerős. Gyászolják kinn levő felesége, otthon pedig szűlei és testvérei. A Mindenható adjon az elhunytnak nyugadalmat, hátrahagyottainak pedig mielőbbi vigasztalást!

H A N D S C H R I F T - K É Z Í R A T. ADRESS-CÍM: B.L. Szerkesztősége.

UTRECHT. Nansenlaan 29. Nederland-Europe.

Druckwerk!
Printed Matter!
Periodique!
Druckwerk!

Heer "HIDVERÖK" Szerkesztőségének
Mr. Postfach 7.
Msr. 13/b. Neu Markt-St. Veit.
Herrn. Westdeutschland.

